

eul_wid: okg-cw

Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεύς · Plutarch of Chaeronea

On Lust and Sorrow

Περὶ ἡδονῆς καὶ λύπης

Period: Ῥωμαϊκή Roman

Dialect: Ἀττικίζουσα Atticizing

Domain: Φιλοσοφία Philosophy

Format: Πεζός Prose

Affiliation: Platonist

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΠΟΤΕΡΟΝ ΨΥΧΗΣ ἢ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ ἢ μὲν πρόθεσις περὶ ἐπιθυμίας γέγονε καὶ λύπης, πότερον σώματος πάθος ἐστὶν ἢ ἐπὶ σώματι ψυχῆς· καὶ γὰρ εἰ τὴν αὐτοπάθειαν ἀπολύσεται τὸ σῶμα τούτων, οὐ διαφεύξεται τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ σώματος πάθη φαίνεται, κἂν περὶ ψυχὴν ἀπελέγχηται.

¹ ἡ δὲ κοινότης τοῦ λόγου καὶ τὰ λοιπὰ πάθη ζητήσῃ συνυποβάλλει, φόβον καὶ ἡδονήν, ὧν τὸ μὲν λύπη, τὸ δ' ἐπιθυμία συμπέφυκεν, εἴ γε πᾶς ἄνθρωπος ὧν μὲν λυπεῖται παρόντων, ὧν δὲ δέδιε μελλόντων, ὧν δ' ὀρέγεται [καὶ] μὴ παρόντων, οἷς δ' ἡδεταί δεδομένοις. τὸν μὲν γὰρ κόσμον οἱ φυσικοὶ λέγουσιν ἐκ τεττάρων σωμάτων πρώτων καὶ μεγίστων συνηρμόσθαι, κατ' ἀντίθεσιν καὶ ἀντίταξιν ἀλλήλοις ἄνω καὶ κάτω φύσει ῥεπόντων, τὴν δὲ κακίαν καὶ ἀκοσμίαν τὴν ἐν ἡμῖν τέσσαρα πάθη τὰ πρῶτα κινεῖ καὶ διαφέρει πρὸς τοῦναντίον ἀτάκτως καὶ ἀλόγως, ἄνω μὲν ἡδονὴ καὶ κάτω λύπη, πρόσω δ' ἐπιθυμία καὶ ὀπίσω φόβος, ὥσπερ ἐξ ὀργάνων ἃ <συμ> μέτρων μετασχηματιζομένης <τῆς ψυχῆς> . ἔπαρσις γὰρ αὐτῆς ἡδονή, συστολή δὲ λύπη· τείνεται δ' εἰς ἐπιθυμίαν, φεύγει δ' ὃ δέδιεν. ὃ γε μὴν θυμός, εἴτε τῆς ἐπιθυμίας ἐστὶν εἶδος κατ' ὅρεξιν ἀντιλυπήσεως ὑφιστάμενος, εἴτε ἕτερόν τι καὶ διάφορον, πολλάκις δὲ καὶ μαχόμενον πρὸς ἐπιθυμίαν πάθος, ὡς ὑπενόει Πλάτων (resp. IV 439e sq.), οὐκ ἄδηλον ὅτι καὶ αὐτὸς παρέξει ζητήσιν, *** εἴτε τοῦ σώματος ἐκριπιζόμενος χειμάζει τὸν ἄνθρωπον. Ὅμοιος παλαιὰ τις αὕτη τῷ σώματι διαδικασία πρὸς τὴν ψυχὴν περὶ τῶν παθῶν εἶναι. ^[20]

² καὶ Δημόκριτος μὲν (Vorsokr. 68 B 159) ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἀναφέρων <τὴν αἰτίαν τοῦ> κακοδαίμονος <εἶν> φησιν, εἰ τοῦ σώματος αὐτῇ δίκην λαχόντος, παρὰ πάντα τὸν βίον ὧν ὠδύνηται <καὶ> κακῶς πέπονθεν, αὐτὸς γένοιτο τοῦ ἐγκλήματος δι' <καστήρ> , ἡδέως ἂν καταψηφίσασθαι τῆς ψυχῆς, ἐφ' οἷς τὰ μὲν ἀπώλεσε τοῦ σώματος ταῖς ἀμελείαις καὶ ἐξέλυσε ταῖς μέθαις, τὰ δὲ κατέφθειρε καὶ διέσπασε ταῖς φιληδονίαις, ὥσπερ ὀργάνου τινὸς ἢ σκεύους κακῶς ἔχοντος τὸν χρώμενον ἀφειδῶς αἰτιασάμενος. Θεόφραστος δὲ τοῦναντίον ἔφη τῷ σώματι πολλοῦ τὴν ψυχὴν ἐνοικεῖν, ὀλίγου χρόνου βαρεῖς μισθοὺς ὑποτελοῦσαν, τὰς λύπας, τοὺς φόβους, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ζηλοτυπίας, αἷς συμφερομένη περὶ τὸ σῶμα δικαιότερον ἂν αὐτῷ δικάζοιτο πηρώσεως ὧν ἐπιλέλησται, καὶ βιαίων ἐφ' οἷς κατέχεται, καὶ ὕβρεως ὧν ἀδοξεῖ καὶ λοιδορεῖται, τῶν ἐκείνου κακῶν ἀναδεχομένη τὰς αἰτίας οὐ προσηκόντως. Ἀγωνιστέον οὖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. ^[15]

- ³ καλὸς γὰρ ὁ ἀγών, καὶ τῇ ψυχῇ ὁ λόγος πάντως χρήσιμος, εἰ μὲν οὐκ αὐτῆς τὰ πάθη φαίνεται, πρὸς ἀπολογία, εἰ δ' αὐτῆς, πρὸς ἀπαλλαγὴν· ὥστ' ἢ φυλάξασθαι τὸ ἐκούσιον ἢ μὴ λοιδορεῖσθαι τὸ ἀλλότριον. Ἔδει μὲν τοὺς δογματικούς καὶ καταληπτικούς εἶναι φιλοσόφους φάσκοντας, εἰ μὴ περὶ ἄλλο τι, τὴν γε τῶν παθῶν ἐνάργειαν ὁμολογεῖν ἀλλήλοις καὶ συμφέρεσθαι. ^[5]
- ⁴ πολὺς δ' αὐτῶν ὁ παράλογός ἐστιν. οἱ μὲν γὰρ ἅπαντα συλλήβδην ταῦτα τῇ ψυχῇ φέροντες ἀνέθεσαν, ὥσπερ Στράτων ὁ φυσικός, οὐ μόνον τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ καὶ τὰς λύπας, οὐδὲ τοὺς φόβους καὶ τοὺς φθόνους καὶ τὰς ἐπιχαιρεκακίας, ἀλλὰ καὶ πόνους καὶ ἡδονὰς καὶ ἀλγηδόνας καὶ ὅλως πᾶσαν αἴσθησιν ἐν τῇ ψυχῇ συνίστασθαι φάμενος, καὶ τῆς ψυχῆς τὰ τοιαῦτα πάντ' εἶναι, μὴ τὸν πόδα πονούντων ἡμῶν, ὅταν προσκρούσωμεν, μηδὲ τὴν κεφαλὴν, ὅταν κατάξωμεν, μὴ <δὲ> τὸν δάκτυλον, ὅταν ἐκτέμωμεν· ἀναίσθητα γὰρ τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ ἡγεμονικοῦ, πρὸς ὃ τῆς πληγῆς ὀξέως ἀναφερομένης τὴν αἴσθησιν ἀλγηδόνα καλοῦμεν. ὥς δὲ τὴν φωνὴν τοῖς ὡσὶν αὐτοῖς ἐνηχοῦσαν ἔξω δοκοῦμεν εἶναι, τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ τὸ ἡγεμονικὸν διάστημα τῇ αἰσθήσει προσλογιζόμενοι, παραπλησίως τὸν ἐκ τοῦ τραύματος πόνον οὐχ ὅπου τὴν αἴσθησιν εἴληφεν, ἀλλ' ὅθεν ἔσχε τὴν ἀρχὴν εἶναι δοκοῦμεν, ἐλκομένης ἐπ' ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφ' οὗ πέπονθε. διὸ καὶ προσκόψαντες αὐτίκα τὰς ὀφρῦς συνάγομεν, τῷ πληγέντι μορίῳ τοῦ ἡγεμονικοῦ τὴν αἴσθησιν ὀξέως ἀποδιδόντος, καὶ παρεγκάπτομεν ἔσθ' ὅτε τὸ πνεῦμα, κἂν τὰ μέρη δεσμοῖς διαλαμβάνηται, *** χερσὶ σφόδρα πιέζομεν, <ἐν> ἱστάμενοι πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάθους καὶ τὴν πληγὴν ἐν τοῖς ἀναισθήτοις θλίβοντες, ἵνα μὴ <τῷ> συνάψαι πρὸς τὸ φρονοῦν ἀλγηδὼν γένηται. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Στράτων ἐπὶ πολλοῖς ὡς εἰκὸς τοιούτοις. Ἐνιοὶ δ' ἄντικρυς καὶ δόξαν καὶ διαλογισμὸν εἰς τὸ σῶμα κατατείνουσιν, οὐδ' εἶναι οὐσίαν <τὸ> παράπαν ψυχῆς λέγοντες, ἀλλὰ τῇ τοῦ σώματος διαφορᾷ καὶ ποιότητι καὶ δυνάμει συντελεῖσθαι τὰ τοιαῦτα. ^[25]
- ⁵ τὸ μὲν γὰρ Περὶ τῶν ἐν Αἰδοῦ βιβλίον ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν τῇ οὐσίᾳ παρυπάρχειν ἀποφαίνεται ὁ λόγος, οἱ μὲν οὐδ' εἶναι τὸ παράπαν Ἡρακλείδου νομίζουσιν, οἱ δὲ πρὸς ἀντιπαρεξαγωγήν <συν> τετάχθαι τῶν εἰρημένων ἐτέροις περὶ οὐσίας ψυχῆς· ὅτῳ <δ' οὖν> γεγραμμένον, ἄντικρυς ἀναιρεῖ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ὡς τοῦ σώματος ἔχοντος ἐν αὐτῷ τὰς εἰρημένας δυνάμεις πάσας. Οἱ δ' ὥσπερ διὰ μέσου τῶν λόγων ἐπεχείρησαν ἀφορίζειν τῆς ψυχῆς ἴδια πάθη καὶ ἴδια τοῦ σώματος, ἐν κοινῷ καὶ πλάτος οὐκ ἔχοντι φερόμενοι τόπῳ συνεχύθησαν. Ὁ γέ τοι Ποσειδώνιος τὰ μὲν εἶναι ψυχικά, τὰ δὲ σωματικά, καὶ τὰ μὲν οὐ ψυχῆς, περὶ ψυχὴν δὲ <σωματικά, τὰ δ' οὐ σώματος, περὶ σῶμα δὲ ψυχικά φησι, ψυχικά μὲν> ἀπλῶς τὰ ἐν κρίσει καὶ ὑπολήψεσιν οἷον ἐπιθυμίας λέγων, φόβους, ὀργάς, σωματικά δ' ἀπλῶς πυρετούς, περιψύξεις, πυκνώσεις, ἀραιώσεις, περὶ ψυχὴν δὲ σωματικά ληθάργους, μελαγχολίας, δηγμούς, φαντασίας, διαχύσεις, ἀνάπαλιν δὲ περὶ σῶμα ψυχικά τρόμους καὶ ὠχριάσεις καὶ μεταβολὰς τοῦ εἶδους κατὰ φόβον ἢ λύπην. ^[5]
- ⁶ Διόδοτος πάλιν ἴδια μὲν τινα τοῦ λογικοῦ φησι τῆς ψυχῆς πάθη, ἴδια δὲ τοῦ συμφυοῦς καὶ ἀλόγου εἶναι, ῥιπταζόμενος ἐπὶ πάντα καὶ ψηλαφῶντι προσεικῶς τὰς διαφοράς. ὅπου γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγγείων ἔργον ἐστὶ διακρίναι, πότε τῇ περὶ αὐτὰ κακία τὸ ἐγκεχυμένον διέφθαρκε, καὶ πάλιν πότε τῶν ὑγρῶν νοσησάν <των> διαβέβρωται [κέκρυπται], ἥπου γε τῆς ψυχῆς ἀναμειγμένης εἰς τὸ σῶμα καὶ κατὰ σύγκρασιν ἐνωτικὴν συμπεφυκυίας εὐπορόν ἐστιν ἐκκαθᾶραι τὴν διαφοράν; ὅρους ψυχῆς καὶ σώματος ἐπιζητεῖς, οὓς ἢ φύσις ἀνεῖλεν, ἐκ δυοῖν μίαν γενέσθαι σοφιζομένη, καὶ τῷ λόγῳ παρενδύναμι γλιχόμενος διαστελλεῖς κοινωνίαν οὐδενὶ λυτὴν οὐδὲ χωριστὴν ἢ μόνῳ θανάτῳ. ἐκεῖνος δὲ τὰ πρὸς ἄλληλα <συγκραθέντα δια> κόψας ἢ ἀποκρίνας θάτερον, ἐξελέγξει τὴν ἐκατέρου φύσιν ὅσον εἶχεν ἀλλότριον· μέχρι δὲ τούτου τὸ συγκεκραμένον ἢ κοινωνία δείκνυσιν, ἀρνούμενη ἐκ δυοῖν εἶναι, καὶ ἀποκρύπτουσα τὰς

ἀμφοῖν εἰς κοινωνίαν ἀρχάς, καὶ ἀναπιμπλάσῃ θατέρου θάτερον, ὥς μήτε ψυχῆς εἶναι πάθος ὃ σώματος οὐ καθάπτεται, μήτε σώματος μεταβολὴν ἢ διὰ ψυχῆς οὐ κεχώρηκε. κινδυνεύομεν ὁμοίον τι ποιεῖν τῇ περὶ τὸν Ὀρον ὑπ' Αἰγυπτίων μυθολογουμένη διανομῇ· δικάσαντος
〈γάρ〉 τινος τῶν παλαιοτέρων θεῶν, ἐπεὶ τῷ πατρὶ τιμωρῶν ἀπέκτεινε τὴν μητέρα, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ καὶ τὸν μυελὸν καταλιπεῖν, περιελεῖν δὲ τὴν πιμελὴν καὶ τὰς σάρκας, ὥς τούτων ἐν τῇ μητρὶ τὴν σύστασιν λαβόντων, ἐκείνων δ' ἀπὸ τοῦ πατρὸς 〈κατὰ〉 τὴν γένεσιν ῥυέντων αὐτῶ. καθάπερ γὰρ οὗτοι τῶν σπερ 〈μά〉 των 〈τὴν〉 ἄνωθεν κατὰ φύσιν κρᾶσιν ἀχώριστον ἐπιχειροῦντες διαιρεῖν ἄχρι λόγου μυθώδους καὶ ἀπίστου προέρχονται, τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμεῖς σώματος καὶ ψυχῆς εὐθὺς ἐν πρώτῃ καταβολῇ συγχυθέντων πάθη διαλαβεῖν καὶ χωρίσαι ζητοῦντες, ἀκριβοῦς σφόδρα λόγου καθάπερ ὀργάνου λεπτοῦ πρὸς τὴν διαίρεσιν δεόμεθα. Ταύτην ἀπογνόντες 〈τινὲς〉 φιλόσοφοί φασι μήτε σώματος εἶναι τι μήτε ψυχῆς ἴδιον πάθος, ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ· τὸν γὰρ ἄνθρωπον ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι τινα [ἄνθρωπον], οὐχὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ γε πάλιν οὐ τὸ σῶμα βάλλειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ περιπατεῖν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀμφοτέροις χρώμενον ὥσπερ ἐξ ἀμφοῖν συνέστηκε. ^[5]

⁷ καὶ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, 〈εἴ〉 τούτοις μάλιστα πῶς τὸ ἀληθὲς συμφέρεται. κρίσις γὰρ ἡ λύπη κακοῦ τινος αὐτῷ παρόντος, ἐφ' ᾧ συστέλλεσθαι καθήκει, καὶ ὁ φόβος κακοῦ μέλλοντος, ἅφ' οὗ φεύγειν καθήκει καὶ ἀναχωρεῖν· ὥστε τὸν λυπούμενον αὐτὸν αὐτῷ λέγειν ὅτι 'μοι κακὸν πάρεστι', καὶ τὸν φοβούμενον ὁμοίως ὅτι 'μοι κακὸν ἔσται'. 'ἐγὼ' δ' οὐκ εἰμι ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸ κακὸν οὐκ ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου, πενία, νόσος, ἀδοξία, θάνατος. διὸ τὴν τε λύπην καὶ τὸν φόβον ἀναγκαῖον εἶναι πάθη τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ τῆς ψυχῆς. καὶ γὰρ ἄλλως ὁρμὴ μὲν [προσ]πλεονάζουσα τὸ πάθος, τῷ ἀλόγῳ 〈τὸ〉 σφοδρὸν ἔχουσα καὶ ἀπειθές· ὁρμᾶ δὲ τὸ ζῶον, οὐχ ἡ ψυχὴ, πρὸς τὸ κείρασθαι, πρὸς τὸ ὀπλίσασθαι, πρὸς τὸ λούσασθαι 〈καὶ〉 κατακλιθῆναι· ταῦτα γὰρ ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ πρακτά, τῇ ψυχῇ δ' ἀσύμπτωτα. οἷς καὶ πιθανὸν ὁρμᾶν τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ τὴν ψυχὴν· εἰ δ' ὁρμᾶν, καὶ ὀρέγεσθαι· οὐκοῦν καὶ ἀλόγως ὀρέγεσθαι, τουτέστιν 〈ἐπιθυμεῖν〉· εἰ δ' ἐπιθυμεῖν, καὶ ἥδεσθαι· εἰ δ' ἥδεσθαι, καὶ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης ἔπεσθαι συμβέβηκεν· ὥστε μὴδ' 〈ἐν〉 εἶναι ψυχῆς ἴδιον, ἀλλὰ καὶ χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. Ταῦτα δ' ἐστὶν οὐ λυόντων τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἀποδιδρασκόντων. ^[25]

⁸ καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα φαίη τις εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ταῦτα πάθη, μένει τὸ ἀπορεῖν, τί καὶ κατὰ τί ταῦτα πάσχει, πότερον κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ κατὰ τὸ σῶμα. καὶ 〈γάρ〉 ὀρχεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ταῖς χερσὶ, καὶ λακτίζει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τοῖς σκέλεσι, καὶ βλέπει κατὰ τὴν ὄψιν, καὶ ἀκούει κατὰ τὰ ὦτα· καὶ ὅλως τὸ μὲν ἔργον ἐστὶ κοινὸν τοῦ ἐκ τούτων πάντων συνεστῶτος, τὴν δ' αἰτίαν τῆς συμπράξεως ἔχει τὸ μέρος ᾧ προσχρώμενος ἐνεργεῖ 〈ὁ〉 ἄνθρωπος. 'ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο' φησὶν Ἀχιλλεύς (A 165) 'χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν', οὐκ ἀποστερῶν ἑαυτὸν τῶν πολεμικῶν ἔργων, ὅτι ταῖς χερσὶν ἐπέγραψε τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ δηλῶν ὅτι ταῖς μὲν χερσὶ κατειργάζετο τοὺς πολεμίους καὶ τῷ ξίφει, αὐτὸς μέντοι ἦν ὁ διεργαζόμενος. καὶ ὁ λέγων (Trag. adesp. 412 N. 2) 'δεῖνός κολαστὴς πέλεκυς ἀυχένος τεμεῖν' οὐ τὸ ὁ κολάζει εἴρηκεν, ἀλλ' ᾧ κολάζουσιν. οὕτως οὖν ὁ 〈τὴν λύπην καὶ〉 τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιζητῶν, πότερον τοῦ σώματος ἐστὶν ἢ τῆς ψυχῆς, οὐκ ἄγνοεῖ ὅτι τὸ λυπούμενον καὶ ἐπιθυμοῦν ἄνθρωπός ἐστι, πότερον 〈δὲ〉 τῇ ψυχῇ προσχρώμενος ἢ τῷ σώματι καὶ 〈κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ〉 κατὰ τὸ σῶμα τοῦτο πάσχει, διηπόρηκεν. ὥστε τὰς προφάσεις ἐάσαντες ἀψώμεθα τοῦ λόγου καὶ κατὰ τὴν ζήτησιν ἥδη 〈τραπώμεθα〉. 'Ὅσοι τοίνυν τὴν ψυχὴν οὐκ ἄφθαρτον οὐδ' ἀθάνατον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπαθὴ πειρῶνται διαφυλάττειν, ῥώμην τινὰ τὴν ἀπάθειαν τῇ ἀφθαρσίᾳ προβαλλόμενοι, καὶ τὸ πάσχον ἀμωσγέπως ἥδη φθορᾶς ἀναδέχεσθαι πείραν οἰόμενοι, τὰ δὲ πάθη πάντα καὶ τὰς ἀσθενείας ὥσπερ ἐκ ῥίζης τῆς σαρκὸς ἀναβλαστάνειν ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον,

τῶν διαφορῶν πρῶτον ἔξονται τῶν περὶ τὰ σώματα φαινομένων κατὰ χρόνους καὶ φύσεις καὶ μεταβολάς. ^[5]

- ⁹ οἷον εὐθὺς ἐν νέοις ἀκμάζει τὸ ἐπιθυμητικόν, ἐν πρεσβύταις <δὲ> τὸ περίλυπον· τοῖς μὲν γὰρ αἷμά τε θερμὸν ἐγκέκραται, καὶ πνεῦμα ῥαγδαῖον ἐπὶ τὰς πράξεις παρέστηκε, καὶ τὸ σῶμα τοῖς ὀργάνοις καθαροῖς καὶ ἀκραιφνέσιν ἐμμελὲς αἰεὶ καὶ πολύσφυκτον ἀνακινεῖ καὶ ἀναρριπίζει τὰς ἐπιθυμίας, ὥσπερ ἐξ ὕλης νεαρᾶς ἀναπτομένης περιφέρειν αἵματος, ἐξ ὧν μεταβαλλόμενον ἐπὶ πολλὰ ταῖς ὁρμαῖς τὸν νέον <ὀρώμεν> . ὁ <δὲ> πρέσβυς τοῦ τε θερμοῦ προλιπόντος ἤδη, ὃ τὸ ἐπιθυμητικὸν ἀνεζωπυρεῖτο, καὶ τῷ πνεύματι χαλῶν καὶ κατατετριμμένος τῷ σώματι περὶ τὰς ἡδονάς, ἀμβλὺ ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ δυσκίνητον *** ^[15]